

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

13.01.13

ע"א 50430-03-11 טולדנו נ' חבובות חנות צעצועים שלי בע"מ

בפני כב' השופטת רות לבהר שרון

בעניין: רחל טולדנו

המעוררת ע"י ב"כ עוה"ד אילן מוריאנו

נגד

החבובות חנות צעצועים שלי בע"מ

המשיבה ע"י בכ" עוה"ד יהודה ברמי

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הסדרת הלוואות חוץ-בנקאיות, תשנ"ג-1993: ס' 8](#)[פקודת השטרות \[נוסח חדש\]: ס' 20\(ב\)\(2\), 26, 28א\(37\)](#)[חוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000](#)

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בהרצליה (כב' השופטת סיגל רסלר-זכאי) במסגרתו התקבלה תביעת המשיבה לביצוע שלוש המחאות בסך כולל של 284,949 ₪, וניתן היתר להמשיך בהליכי ההוצל"פ לגביית המחאות, והמעוררת חויבה בתשלום הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 40,000 ₪.

העובדות ופסק דינו של בית משפט קמא

1. המשיבה, חברת החבובות חנות צעצועים שלי בע"מ (להלן: "המשיבה"), חברה העוסקת במתן הלוואות בריבית ובניכיון שיקים, הגישה להוצאה לפועל שלוש המחאות לביצוע על סך כולל של 284,949 ₪, כאשר כל המחאה הינה על סך של 94,983 ₪, כשמועדי הפירעון הם: 17.08.04, 02.09.04 ו- 17.09.04 (להלן:

"ההמחאות"). ההמחאות נמשכו על ידי המערערת, רחל טולדנו (להלן: "המערערת") לפקודת חברת ר.ב.ר.א יזום והשקעות בע"מ (להלן: "הנפרעת"), אשר אחד השותפים בה, מר ניסים דג'לדטי, הוא גם מנהל המשיבה (להלן: "מנהל המשיבה"). יצוין כי על גב ההמחאות מצויה חותמת של הנפרעת בצירוף חתימה, וכן חותמת של המשיבה בצירוף חתימה.

2. בין המשיבה לבין מר טל יגרמן (להלן: "יגרמן") נערכו מספר עסקאות הלוואה וניכיון, כאשר המשיבה נתנה ליגרמן מזומנים, ובתמורה נהג יגרמן למסור לה כנגד ההלוואות המחאות של גורמים שלישיים.

3. לטענת המשיבה, גם ההמחאות נשוא הדיון נמסרו לה על ידי יגרמן, והיא אוחזת בהם כשורה, וזאת לאחר שהמחאות אחרות שמסר יגרמן חוללו בהעדר כיסוי. לטענתה, ההמחאות נמסרו לה כשהן חתומות בלבד - בחתימת המערערת, כאשר יגרמן מילא את סכום ההמחאות ומועד הפירעון בנוכחות מנהל המשיבה, ושם הנפרע נותר ריק. כנגד המחאות אלה החזירה המשיבה ליגרמן המחאות קודמות שחוללו. המשיבה העבירה את ההמחאות לנפרעת, לשם כיסוי חובו של יגרמן, כאשר המשיבה ערבה לפירעון. ההמחאות הוצגו לפירעון באוקטובר 2004, ומשלא היה כיסוי, שילמה את הסכום לנפרעת (כמתחייב מערבותה), ופתחה המשיבה בהליכי הוצאה לפועל.

4. המערערת טענה בפני בית משפט קמא כי אין לה כל קשר עם הנפרעת, וכי לא קיבלה ממנה תמורה בגין ההמחאות. לטענתה, היא מסרה את ההמחאות (ביחד עם שתי המחאות נוספות) ליגרמן, כבטוחה לתשלום שכר טרחה שיגרמן היה חייב לעורך דינו, וכאשר היא גם חתמה כערבה על הסכם שכה"ט, וכן טענה כי לאחר פירעון החוב לעורך הדין היה אמור יגרמן להחזיר לה את ההמחאות.

יצוין, כי יגרמן תמך בגרסתה של המערערת, וטען כי "ככל הנראה" ההמחאות נגנבו ממנו על ידי גורמים הקשורים למשיבה.

5. **בית משפט קמא** קיבל את התביעה, וקבע כי אין רלוונטיות לטענת המערערת כי לא קיבלה תמורה מהנפרעת, שכן "הצד הקרוב" לגביה הוא יגרמן, ויש לבחון את מערכת היחסים בין המערערת לבין יגרמן.

בית המשפט קבע כי המערערת לא הוכיחה פגם במסירה או תנאי במסירה, וציין כי גרסת המערערת, וגרסתו של יגרמן, היו רצופות בסתירות, ודחה את גרסת המערערת לפיה מסרה את ההמחאות ליגרמן כדי שישמשו בטוחה לתשלום שכה"ט לעורך דינו, ובתוך כך קבע כי המערערת לא הוכיחה טענה זו, ולא הביאה לעדות עדים רלוונטיים בהקשר זה.

בית המשפט קיבל את גרסת המשיבה באשר לנסיבות קבלת ההמחאות, וציין כי מצא תימוכין לגרסת המשיבה גם בעדויותיהם של יגרמן ושל המערערת, שהודתה כי רק חתמה על השיקים שמסרה ליגרמן, מבלי שציינה סכום, או לפקודת מי השיק. בסופו של יום קבע בית המשפט כי המשיבה הינה אוחזת בעד ערך וכאמור קיבל את התביעה.

בנוסף, דחה בית המשפט את גרסת יגרמן כי ההמחאות נגנבו ממנו על ידי אחיו של מנהל המשיבה.

טענות הצדדים בערעור

6. לטענת המערערת, עסקת היסוד נשוא הדיון הינה עסקה למתן הלוואה חוץ בנקאית, ושגה בית המשפט כשלא קיבל טענה זו, בהתבסס על הכחשת קיומה של עסקה על ידי המערערת ויגרמן. לטענתה, די באמור בתצהיר המשיבה בבקשה להטלת עיקולים בתיק ההוצל"פ, שם ציינה כי היא חברה העוסקת במתן הלוואות, וכי עסקת היסוד הנדונה היא עסקת הלוואה, כדי לקבוע כי היה על המשיבה להגיש את הבקשה לביצוע השטרות בהתאם [לסעיף 8 לחוק הלוואות חוץ בנקאיות](#), ולצרף לבקשה העתק מהסכם ההלוואה, כאשר למעשה אין בידי המשיבה הסכם בכתב, ועל כן דין תביעתה להידחות על הסף.

בהקשר זה מוסיפה וטוענת המערערת, כי שגה בית המשפט קמא כשקבע כי הטענה הנ"ל נטענה ע"י המערערת באיחור, שכן הטענה עלתה כבר בהליך ההתנגדות, והמשיבה לא התנגדה לכך.

לטענת המערערת, שגה בית המשפט כשדחה טענתה כי ההמחאות נמסרו ליגרמן רק כדי שיהוו בטוחה לתשלום שכה"ט לעורך דינו, דהיינו שההמחאות נמסרו "למטרה מיוחדת" כאמור [בסעיף 20\(ב\)\(2\) לפקודת השטרות](#). לטענתה, היה על בית המשפט

לבחון את כוונתה הסובייקטיבית בעת הוצאת ההמחאות, וטעה בית המשפט כשקבע כי התגלו סתירות בעדותה באשר למטרת מסירה ההמחאות ליגרמן, ובכל מקרה אין בסתירה כזו או אחרת כדי לדחות את הטענה הנ"ל. לטענתה, דווקא הסתירות בין עדותה לעדותו של יגרמן, באשר למספר השיקים שנמסרו או למועד מסירתם, כאשר מדובר בעדות שניתנה מס' שנים לאחר האירועים הרלוונטיים, מלמדות דווקא כי הם לא תיאמו גרסאות. עוד לטענתה, לגבי מספר השיקים כלל לא מדובר בסתירה, שכן כבר בדיון בהתנגדות ציינה שמדובר בשמונה שיקים, שחמישה מהם ניתנו במקבץ אחד, והם ששימשו כבטוחה לתשלום שכה"ט.

עוד טוענת המערערת, כי בית משפט קמא התעלם מהסתירה בגרסת המשיבה ביחס לעסקה נשוא הדיון כפי שהועלתה בתצהיר העדות הראשית לבין הגרסה כפי שהועלתה בבקשה להטלת עיקולים.

7. יצוין, כי המערערת הגישה בקשה להוספת ראיה בערעור - מסמך מיחידת נותני שירות מטבע במשרד האוצר, לפיו המשיבה אינה רשומה במרשם נותני שירותי המטבע כמתחייב [מחוק איסור הלבנת הון](#), תש"ס-2000. לטענתה, הדבר נודע לה רק לאחר מתן פסק הדין, וזאת לאחר שיגרמן, שריצה באותה עת עונש מאסר, קרא את פסק הדין והבין כי מנהל המשיבה שיקר בעדותו בעניין זה. לטענתה, לקבלת הראיה יש חשיבות רבה, שכן משמעות הדבר כי העסקה העומדת בבסיס הדיון הינה עסקה בלתי חוקית, ודינה להתבטל.

מנגד, טוענת המשיבה כי המערערת יכולה הייתה להשיג את הראיה עוד בעת הדיון בערכאה קמא, כאשר בין המועד בו נחקר מנהל המשיבה ועד למועד מתן פסק הדין חלפה כשנה, והמערערת יכולה הייתה לפנות למוסדות הרלוונטיים ולבדוק הדבר מבעוד מועד, ואין לקבל את הטענה כי בשל מאסרו של יגרמן לא ניתן היה לפנות אליו קודם לכן. בנוסף, טוענת המשיבה כי מנהלה אישר בעדותו כי יש לה רישיון לעסוק בהלוואות חוץ בנקאיות, כפי שאכן הדבר, וכי הוא הבהיר כי את הניכיון עשתה חברה אחרת שבבעלות חלקית שלו - היא הנפרעת, שלה רישיון לניכיון שיקים. לכן, גם מהבחינה המהותית, אין בקבלת הראיה הנוספת כדי לשנות מתוצאת פסק הדין.

8. בעיקרי הטיעון מטעמה, טוענת המשיבה כי עיקר הערעור מופנה כנגד קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שקבע בית משפט קמא, תוך פירוט הסתירות הרבות

בעדויות המערערת ויגרמן, וטוענת כי הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאים שכאלה, אלא במקרים חריגים שזה לא המקרה.

עוד טוענת המשיבה, כי כל הטענות במישור של הלוואות חוץ בנקאיות מהוות הרחבת חזית אסורה, כאשר גם בבית משפט קמא ניסתה המערערת להעלות טענות אלה, וב"כ המשיבה התנגד לכך, וכך גם קבע בית משפט קמא בפסק דינו באופן מפורש. לגופו של עניין, טוענת המשיבה כי המערערת לא יכולה להישמע בטענה במישור של הלוואות חוץ בנקאיות שעה שהסתמכה על טענה כי מדובר בשיקים גנובים, ויש בכך גם כדי לסתור את הטענה כי לא ניתנה תמורה בגין ההמחאות.

דיון

9. **לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בעיקרי הטיעון ובכל המסמכים, ולאחר ששמעתי את הצדדים, אני סבורה כי דין הערעור להידחות.**

10. פסק דינו של בית משפט קמא מפורט ומנומק היטב, ומבוסס על התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט מהראיות שהובאו בפניו ומהעדויות שנשמעו, כאשר בית המשפט דחה את גרסת המערערת, וכן את עדותו של יגרמן, ופירט את הסתירות הרבות שנמצאו בהן, הן לגבי כמות השיקים שמסרה המערערת ליגרמן, הן לגבי מספר המועדים בהם נמסרו השיקים, והן בעניין אופן מסירתם. כך ציין בית המשפט כי בעוד שבדיון בהתנגדות טענה המערערת כי מסרה ליגרמן באופן אישי 8 שיקים, הרי שבתצהירה ציינה כי מסרה ליגרמן 5 שיקים בלבד, ובעדותה בדיון ההוכחות טענה שוב כי מסרה 8 שיקים, אך זאת במועדים שונים, כאשר השיקים הגיעו ליגרמן באמצעות נהג מונית ששלח. בדיון ההתנגדות טען יגרמן כי נמסרו לו 8 שיקים מהמערערת, אך במועדים שונים.

לעומת זאת, בית המשפט קיבל את גרסת המשיבה, והאמין לעדות מנהלה כי קיבל את ההמחאות מיגרמן, כשההמחאות היו חתומות על ידי המערערת, ויגרמן הוא שמילא את שאר הפרטים, וכל זאת לאחר שיגרמן דיבר עם המערערת בטלפון, בנוכחות מנהל המשיבה, והמערערת הזמינה מונית כדי לשלוח לו את השיקים, כאשר

מנהל המשיבה שמע את השיחה שכן המערערת דיברה ברמקול, ולכן יכול היה לשמוע גם את דבריה.

בית המשפט מצא סתירות בגרסת המערערת, גם בכל הקשור לטענתה כי ההמחאות נמסרו ליגרמן כדי שישמשו כבטוחה לתשלום שכ"ט לעורך דינו. בית המשפט ציין כי המערערת לא טרחה לציין בתחילה את שמו של עורך הדין, ולא מסרה כל פרט אודות ההסכם עליו לכאורה חתמה כערבה, ואולם בהמשך שינתה גרסתה וציינה כי מדובר בשני עורכי דין - עו"ד ניר רשף ועו"ד רזניק, כאשר היא ערבה טלפונית לתשלום שכ"ט של \$45,000, וציינה כל הזמן שלא יהיה לה את הסכום לשלם, אולם בהמשך החקירה הנגדית העידה כי זרקה את ההסכם לאחר שהבינה כי השיקים נפדו. בית המשפט הוסיף וציין, כי גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של יגרמן, הן לגבי זהות עורכי הדין, והן לגבי הסכומים להם נדרשה המערערת לערוב. בית המשפט הוסיף וציין כי הימנעות המערערת מהבאת מי מעורכי הדין לעדות פועלת לחובתה, וכך גם הימנעותה מהצגת הסכם שכה"ט לגביו ערבה.

באשר לטענת יגרמן כי ההמחאות נגנבו, הרי שבית המשפט דחה גרסה זו מכל וכל, וציין כי אינה עולה בקנה אחד עם גרסאות המערערת ויגרמן באשר להשתלשלות האירועים לאחר שנודע על הפקדת השיקים, כאשר לטענתם, יגרמן פנה לעורך דינו להסדרת הפיגור, ולדבריו שילם לו, אך הוא לא החזיר לו את השיקים. בית המשפט קבע כי **"הנתבעת ויגרמן אינם מספקים כל הסבר או גרסה הגיונית כיצד ההמחאות שנמסרו על ידי יגרמן לעו"ד שלו עשו דרכם בחזרה למשרדו של יגרמן וכך נגנבו"...** כך גם עלו סתירות בין גרסת יגרמן באשר למועד הגניבה - תחילת 2004 - לבין מועד מסירת השיקים מהמערערת ליגרמן - יוני 2004 על פי גרסת המערערת.

11. עיינו הרואות, בית המשפט התרשם באופן שלילי מעדות המערערת ומעדותו של יגרמן, מצא בהן סתירות רבות, ולא קיבל את גרסאותיהם, וכך ציין בית המשפט:

"... יגרמן והנתבעת, לא בחלו בשינוי גרסתם פעם אחר פעם, גם ב'מחיר' של העלאת טענה כי האמור בתצהיר של שניהם או אחד מהם אינו אמת! ניסיונותיה של התובעת ואלו של יגרמן לייצר מצג לפיו ההמחאות שמסרה הנתבעת נמסרו כערובה להבטחת שכר טרחתו של יגרמן קרסה. גרסתה של הנתבעת אינה הגיונית ואינה סבירה, רצופת סתירות ומעלה ספקות, וזאת בלשון המעטה".

לאור כל זאת, דחה בית המשפט מכל וכל את גרסת המערערת, וקבע כי היא לא הוכיחה פגם במסירה או תנאי במסירה, וכי "ההמחאות נמסרו על ידי הנתבעת ליגרמן, עם הרשאה למלא אותן בהתאם לצרכיו. יגרמן מסר את ההמחאות לדג'לדטי לפרעון חוב שהיה לו".

12. הלכה היא ערכאת הערעור לא תתערב בממצאים עובדתיים ובממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, ששמעה את העדויות והתרשמה באופן בלתי אמצעי מהעדים וממהימנותם, והתעמקה בחומר הראיות, במיוחד כאשר הדברים מפורטים ומנומקים היטב כפי שזה בענייננו, אלא במקרים חריגים, בהם הגרסה העובדתית שאומצה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת, או שהיא תוצאה של התעלמות מראיות שהוצגו בפניה [ע"א 4814/09 טמפו תעשיות בירה בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.12.10); רע"א 7791/09 חממה מאיר סחר (1996) בע"מ נ' טחינת השלום 2001 בע"מ (פורסם בנבו, 04.01.10)].

13. לאור כל האמור לעיל, אין כל מקום להתערב בקביעה זו או אחרת של בית משפט קמא, כפי שמפורט לעיל, וכל טענות המערערת בהקשר זה - דינן להידחות.

14. בהתבסס על קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא, עולה השאלה האם למשיבה עילה שטרית לקבלת תביעתה.

15. בתביעתה טענה המשיבה כי היא אווזת כשורה ועל כן יש לקבל תביעתה. כאמור, יגרמן מסר את ההמחאות למשיבה, וזו מסרה אותן לנפרעת, כפי שנהגה לעשות, כאשר בתמורה החזירה המשיבה ליגרמן שיקים אחרים שחוללו. לאחר שגם ההמחאות נשוא הדיון חוללו בהעדר כיסוי, שילמה המשיבה את סכומם לנפרעת, כמתחייב מערבותה, והנפרעת החזירה למשיבה את ההמחאות.

16. בית המשפט קיבל כאמור את גרסת המשיבה לגבי נסיבות קבלת ההמחאות. בית המשפט קבע כי המשיבה הוכיחה שיגרמן חב לה את החוב בגינו נמסרו לה ההמחאות, כאשר למעשה יגרמן הודה בכך - נספח ד' לתצהיר מנהל המשיבה. עוד קבע בית המשפט כי המערערת נתנה ליגרמן הרשאה למלא את ההמחאות כרצונו, וכי בסופו של יום המערערת אף לא ביטלה את ההמחאות, אלא הם סורבו בהעדר כיסוי, וכל אלה מטים את הכף כנגד המערערת. עוד קבע בית המשפט כי המשיבה נתנה

תמורה לנפרעת כאשר שילמה את סכום ההמחאות בהתאם לערבותה וקיבלה בחזרה את ההמחאות לידיה.

בית משפט קמא דחה את טענת המשיבה כי היא אוחזת כשורה, הן מאחר וכשקיבלה את ההמחאות הן היו חסרות ולפי [סעיף 28\(א\) לפקודת השטרות](#) יש בכך כדי למנוע אחיזה כשורה, והן מאחר וקיבלה את ההמחאות לידיה מהנפרעת לאחר שחולל בהעדר כיסוי.

לעומת זאת, בית המשפט קבע כי "די לתובעת [המשיבה] כי הינה אוחזת בעד ערך כדי שתביעתה תתקבל".

17. [סעיף 26 לפקודת השטרות](#) קובע כדלקמן:

"26. (א) תמורה בת-ערך לשטר יכול שתהא -

(1) כל תמורה המספקת כדי להעמיד התקשרות פשוטה;

(2) חוב קודם או חבות קודמת; ודינם כדין תמורה בת-ערך בין שהשטר הוא בר-פרעון עם דרישה ובין שהוא בר-פרעון בזמן עתיד.

(ב) משניתן בזמן מן הזמנים ערך בעד שטר, רואים את האוחז כאוחז בעד ערך כלפי הקבל וכלפי כל מי שנעשה צד לשטר לפני אותו זמן.
"...

דהיינו, על פי [סעיף 26 לפקודת השטרות](#) "תמורה" היא תמורה על פי חוזה רגיל, כך גם התחייבות שטרית כנגד קבלת הלוואה ורכישת שטר בעסקת ניכיון [ש' לרנר **דיני שטרות** (מהדורה שנייה) (להלן: "**לרנר**"), בעמ' 215 - 216]. בנוסף, גם תמורה שניתנה בעבר, או תמורה שניתנה על ידי התובע לאחר ולא לנתבע, או תמורה שניתנה על ידי מי שאחז בשטר לפני התובע, תיחשב לתמורה לשם קביעת מעמד של אוחז בעד ערך **[לרנר, בעמ' 215 - 223]**.

18. לאור קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא אין ספק כי המשיבה הינה אוחזת תמורת ערך, שכן נתנה תמורה הן ביחסים בינה לבין יגרמן, כאשר כנגד

ההמחאות החזירה ליגרמן שיקים אחרים שחוללו, והן ביחסים בינה לבין הנפרעת, כאשר שילמה למעשה את סכום ההמחאות לאור ערבותה.

משהמשיבה הינה אוחות תמורת ערך, הרי שבצדק קבע בית משפט קמא כי יש לקבל את תביעתה, כאשר לפי [סעיף 37 לפקודת השטרות](#) יכול אוחו לתבוע על פי השטר בשם עצמו, והאחיזה בשטר כשלעצמה היא תנאי מספיק לביסוס העילה השטרית, ואוחז שהוא אוחו בעד ערך נחשב כמי שנתן תמורה עבור השטר, כך שהנתבע לא יכול להתגונן בטענת "העדר תמורה", והאוחז בעד ערך הנתפס כמי שנתן תמורה יזכה בתביעה השטרית [לרנר, בעמ' 208, 213 - 214].

19. באשר לטענת המערערת כי מדובר בענייננו בהלוואה חוץ בנקאית - המערערת עצמה מודה כי הטענה לא נטענה בבקשת הרשות להגן (להלן: "**הבר"ל**") אלא רק בסיכומיה בבר"ל, אך מוסיפה וטוענת כי משלא התנגדה לכך המשיבה בסיכומיה בבר"ל הרי שלא ניתן לקבוע כי מדובר בהרחבת חזית, מה גם שלטענתה מדובר בטענה משפטית שניתן להעלות בכל עת. אומנם המשיבה אכן לא התנגדה לכך במסגרת הסיכומים בבר"ל, ואולם, המשיבה התנגדה לאורך כל הדיון בבקשת הרשות להגן להעלאת טענה זו בנימוק של הרחבת חזית, ובית המשפט אף קיבל התנגדות זו, וכלשונו: "**התנגדותו של עו"ד ברמי להרחבת חזית לטענותיו כי נושא זה לא הועלתה בכתבי הטענות כבר הועלתה בישיבה הקודמת והיא מקובלת עלי, אם זאת אני מתירה את השאלה, ולא יהיה בזה משום הרחבת חזית**". על כן למעשה לא היה צורך להעלות ההתנגדות שוב בסיכומים. אני סבורה כי גם אם הדבר לא צוין במפורש בסיכומים בבר"ל, אין לאפשר למערערת להרחיב חזית בעניין זה, כפי שגם קבע בית משפט קמא.

משכך, גם אין כל טעם בקבלת הבקשה להוספת ראייה, מה גם שאני סבורה כי בשקידה סבירה ניתן היה להשיג ראייה זו מבעוד מועד, ובכל מקרה מי שעשתה את הניכיון היא הנפרעת, שלה היה רישיון לכך, ולא המשיבה, כפי שעולה מעדות מנהל המשיבה (עדות מיום 07.01.10).

20. בנוסף, דין טענת המערערת לקיומה של סתירה בין גרסת המשיבה בבקשה להטלת עיקולים, שם טענה כי ההמחאות נשוא הדיון נמסרו לה על ידי יגרמן לשם ביצוע עסקת ניכיון כנגד השיקים, לבין גרסתה בתצהיר העדות הראשית מטעמה בהליך נשוא הערעור, שם נטען כי ההמחאות ניתנו לה על ידי יגרמן כנגד המחאות אחרות שנתן בעבר ושחוללו, דהיינו החלפה של שיקים - להידחות. ברור כי בין יגרמן

לבין המשיבה נערכו עסקאות רבות בהיקפים של מיליוני שקלים, הן של מתן הלוואות והן של ניכיון שיקים, עסקאות שבמקרים רבים היו קשורות זו לזו. מנהל המשיבה הסביר בתצהיר העדות הראשית מטעמו כי ההמחאות נשוא הדיון אכן ניתנו לו על ידי יגרמן כתחליף לשיקים אחרים שחוללו, וזאת לאחר שאותם שיקים שחוללו נמסרו גם הם לנפרעת לניכיון. נראה כי מכאן מקור אי הדיוק, ואינני סבורה כי יש ממש בטענת המערערת בעניין זה.

סוף דבר

21. לאור כל האמור לעיל, הערעור נדחה.

המערערת תשלם למשיבה הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 20,000 ₪. הפיקדון שהפקידה המערערת יועבר למשיבה, באמצעות ב"כ, על חשבון ההוצאות הנ"ל.

ניתן היום ט' בטבת, תשע"ג (13.01.13), בהעדר הצדדים.

המזכירות תעביר עותק פסה"ד לב"כ הצדדים.

רות לבהר שרון 54678313/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן